

แต่เวลาเราจะชำระกิเลสของเรา มันต้องเข้าไปที่ความรักความชอบใจ สิ่งทีความรักความชอบคือความที่มันพึงใจ ความพึงใจ สิ่งที่พึงใจมันสะท้อนใจมาก ใจเขา ใจเรา ถ้าใจเขา สิ่งทีว่าเขาชอบ เขาปรารถนา เราไปทำสิ่งทีเขารักเขาสงวนมันก็ทำลายใจเขา แต่ถ้าสิ่งทีเขาไม่สงวนเขาทิ้งได้เลย

เวลาเราคิดศีล ปาณาติปาตา การเบียดเบียนกัน แม้แต่ของเล็กน้อย ถ้าเขาให้กันได้ เขายกให้กันได้ แต่ถ้าเขาให้กันไม่ได้ เราไปรุกรานของเขา สิ่งนี้มันสะท้อนหัวใจ สะท้อนหัวใจเพราะอะไร เพราะคนมีศักดิ์ศรี คนมีความยึดมั่นถือมั่นของหัวใจนั้น คนมันมีความลึก ความผูกพันของใจดวงนั้น แต่ถ้าคนเขามีธรรมของเขาในหัวใจนะ สิ่งนั้นเขาสละทานได้ เขาปล่อยให้เป็นเรื่องของโลกได้

โลกมันเป็นไป มันขับเคลื่อนเป็นไปตามธรรมชาติของมัน ปรากฏการณ์ของมันเป็นสภาวะแบบนี้ แต่เพราะเรา เราอยู่ในชีวิตของเรา เรามีประสบการณ์ในชีวิตของเรา แต่ทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์ เป็นล้านๆ ปี เป็นพันๆ ล้านปี เขาย้อนกลับไปได้ เขาพิสูจน์กันสิ่งนั้นได้ แต่สิ่งนั้นพิสูจน์ไป พิสูจน์ไปทางวิทยาศาสตร์ มันเป็นไปอย่างนั้น มันมีสติอย่างนั้น

แต่ความสุขความทุกข์ของเราสำคัญมาก ใจทีมีความสุขความทุกข์ เราถึงต้องทำปรากฏการณ์ของเรา ถ้าปรากฏการณ์มีความเชื่อ ความเชื่อความศรัทธามันจะเริ่มสะสม สะสมสิ่งทีดี

คนเราเวลาจะออกเที่ยวป่า มันต้องมีเสบียงอาหารเข้าไป จะไปที่ไหนก็แล้วแต่ต้องมีเสบียงของเขา แต่ถ้าไปอยู่ในเมือง เราไปไหนไม่ต้องมีเสบียงเลย เรามีเงินไปเราจะซื้อสิ่งใดก็ได้ โลกนี้สิ่งทีมีตลาด ทีไหนมีตลาด มีการเกื้อกูลกัน สิ่งนั้นเป็นไปได้ แต่เราเข้าไป ปรากฏการณ์ในป่า ในป่ามันไม่มีตลาดหรือ ไม่มีสิ่งใดทีเราจะไปซื้อหาได้ เราต้องเตรียมเสบียงกรังของเราเข้าไป

นี่ก็เหมือนกัน อาหารของแต่ละภพนะ อาหารของแต่ละภพไม่เหมือนกัน เวลาเราเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม อาหารไม่กินอย่างนี้หรือ อาหารอย่างนี้อาหารทีรักษาไว้เป็นของมนุษย์ ของสัตว์บางจำพวก แต่ถ้าสัตว์บางจำพวกเขาไม่กินอาหารแบบนั้น แต่ถ้าเรามีบุญกุศลไปมันไปสู่สถานะไหนมันก็อาหารของมัน มันแปรสภาพไปตามใจอันนั้นใจ

เวลาว่าวิญญานหาร เทวดาเขากินทิพย์ อิมทิพย์ เราไม่ต้องการสิ่งนั้นเลย เพราะอะไร เพราะมันไม่มีรสชาติ แต่ความจริงเราไปอยู่สถานะนั้น รสชาติของเขาสภาวะแบบนั้น นี่มันเป็นไปอย่างนั้น มันถึงต้องมีเสปียงกรังอันนี้ไป ถ้ามีศรัทธา มีความเชื่อ ปราภฏอันนี้ปราภฏการณั้ ขับเคลื่อน การขับเคลื่อนไป ปราภฏการณั้อันนี้ขับเคลื่อนมาจากบุญกุศล ขับเคลื่อนมาจากพลังงานของใจดวงนั้นที่ได้สะสมไว้ ใครได้สละออกเป็นพลังงานย้อนกลับเข้ามาถึงใจดวงนั้น มันสะสมอยู่ที่ใจดวงนั้น ไปตกในสถานะไหนมันก็เป็นสภาวะใจดวงนั้น

แต่ถึงที่สุดแล้ว ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำลายพลังงานทั้งหมด ความขับเคลื่อนไม่มีทั้งหมด ความขับเคลื่อนนี้มันเป็นความขับเคลื่อนไป บุญและบาป สิ่งที่ขับเคลื่อนไป บุญและบาปนี้มันขับเคลื่อนไป ถึงที่สุดแล้วต้องทิ้งบุญและบาป แล้วจะทิ้งได้อย่างไรในเมื่อมีความรักสงวนมาก สิ่งที่รักสงวนของเรา ใครมาแตะต้องของเรา เราจะมีความสะเทือนใจมาก สิ่งนี้สะเทือนใจมาก แล้วเวลาเราไปถึงที่สุดของเรา เราไปถึงที่ความเป็นไปของมันคือข้อมูลของมัน เราจะทำลายลงได้ไหม

เหมือนกับเขาต้องทำลายเพชรนิลจินดาทิ้งออกไปจากมือของเขา เขาจะขว้างทิ้งออกไป คนเราผลอมันขว้างทิ้งได้นะ กำเงินกำทองไว้ถ้าผลอมันขว้างทิ้งไป พอรู้ว่าเงินทองนี้วิ่งไปหาว่าเรา ขว้างทิ้งไปที่ไหน หาไม่เจอ เวลาหาไม่เจอ แต่นี่มันรู้ๆ อยู่ เพชรนิลจินดาอยู่กับเราเพราะเรามีสติ สัมมาสมาธิ มีสติ มีสมาธิ มีมรรคตลอดเข้าไป แล้วจะไปทำลายสิ่งนี้

สิ่งนี้ทำลายได้อย่างไร มันไม่เข้าใจ

เวลาความไม่เข้าใจ อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา เหมือนยักษ์เหมือนมารณะ มาร พญามาร ปกครองชีวิตของเราเหมือนกับยักษ์เหมือนมารเลยที่มันทำให้เราต้องขับเคลื่อนไป เราคิดว่าสิ่งนั้น แต่เวลาเข้าไปเจอสิ่งนั้น สิ่งที่ว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นพญามาร เป็นยักษ์เป็นมาร เพราะมันเป็นโทษใจ แต่หลักความจริงมันเป็นสิ่งที่ว่ามันสงวนรักษา มันเป็นสมบัติ เป็นของที่สงวน เป็นของที่รักที่สุดใจ แล้วเราจะทำลายมันได้อย่างไร สิ่งที่ทำลายไม่ได้ มันถึงย้อนกลับมาไม่ได้ใจ พลังงานอันนี้พลังงานส่งออก พลังงานธรรมชาติทั้งหมด มันต้องส่งออกทั้งหมด

สิ่งที่ส่งออกทั้งหมดไปมันก็ต้องส่งออกไปข้างนอก มันจะเป็นสิ่งที่ว่าไปกระทบกระเทือน เป็นสิ่งที่ว่าไปยึดมันถ้อมัน เป็นสิ่งที่ว่าไปสะสมขึ้นมา พลังงานนี้มันถึงมีมากขึ้นๆ พลังงานอย่าง

หยาบมันก็แสดงตัวอย่างหยาบ แต่พลังงานต้นเหตุของพลังงาน ถิ่นกำเนิดของพลังงานนั้นมันละเอียดอ่อนมาก เวลาเข้าไปถึงอวิชชา มันถึงว่าเป็นความละเอียดอ่อน

หลวงตาบอก เวลาเข้าไปเจอวิชชามันเหมือนนางงามจักรวาล มันสวยงามมาก มันผ่องใส มันอ้อยอิ่ง มันมีความสุข มันมีความหลอกลวงในอันละเอียดอ่อนนั้นให้เราไปอาศัยอาวรณ์ ให้มันควบคุมรักษาไว้ สิ่งนี้มันทำลายมันไม่ได้

ถ้าทำลายไม่ได้ พลังงานตัวนี้พลังงานต้นเหตุใด

จุดศูนย์กลางของของวิญญูะ จิตนี้ตายเกิดๆ แล้วพลังงานของโลกนี้มันเป็นวัตถุ มันเป็นสสาร มันทำปฏิกิริยาไปแล้วมันก็ผ่านพ้นไปในกาลของมันๆ ถึงจะยังทำสถิติได้ ๖๐ ปี ๑๐๐ ปี ๑,๐๐๐ ปี มันจะมีปรากฏการณ์อย่างนี้หนหนึ่งๆ แต่เวลาพลังงานที่เกิดขึ้น แผ่นดินไหว เราทำสถิติกันไว้แต่เราก็ไม่สามารถป้องกันได้ เวลาเราเกิดเราตาย เราก็ไม่สามารถป้องกันได้

เวลาใจมันเกิดมันตาย อารมณ์เกิดขึ้น เกิดดับๆ มันเกิดดับจากภายใน เวลามีความสุขเราก็ต้องการให้สิ่งนี้อยู่กับเรานานๆ เวลามีความสุขทุกข์เราก็ผลัดไส สิ่งนี้เป็นสิ่งที่เกิดจากภายในนะ สิ่งนี้เกิดจากภายใน แล้วเราก็แสวงหา แสวงหาต้องการสิ่งใดแล้วเราก็แสวงหาสิ่งนั้น โครงการต่างๆ เราตั้งขึ้นมาแล้วแสวงหาตามโครงการนั้น ถ้าประสบความสำเร็จตามโครงการนั้น มีอำนาจวาสนาก็ทำสำเร็จบ้างไม่สำเร็จบ้าง มันแล้วแต่จังหวะและโอกาส

จังหวะและโอกาสนี้คือการสะสมของใจ ใจมันสะสมสิ่งนี้มา มันมีโอกาสของคนต่างกัน สิ่งที่แตกต่างกันมันเป็นอำนาจวาสนา นี่คือการจากภายนอก แล้วมันย่อยสลายเข้ามาเป็นภายในๆ นี่สะสมเป็นจิตเป็นนิสัย เป็นความชอบ ใครประสบความสำเร็จสิ่งใดที่ฝังใจ สิ่งใดที่ไม่พอใจ สิ่งใดจะจับจะพยายามผลัดไสสิ่งนั้นไม่ให้เกิดขึ้นอีกๆ แต่สภาวะกรรมมันก็ซ้่าซ้อนเข้าไป ซ้่าๆ เข้าไป กอด่วงเข้าไปให้ใจมีความสุขความทุกข์ ความพอใจนั้น สภาวะแบบนี้ต้องรับผิดชอบไป

สิ่งที่รับผิดชอบ เห็นไหม คนเราถ้าคนรับผิดชอบ คนจริง คนมีความรับผิดชอบ มีความรับผิดชอบของตัวเอง มันทำอะไรนี้มันทำได้ ถ้าคนไม่รับผิดชอบ มันผลัดไสๆ ไม่ยอมรับผิดชอบสิ่งใด แต่มันก็ให้ผลๆ ไม่รับผิดชอบ ถ้ามีการกระทำ มันก็สะสมลงที่ใจเหมือนกัน จะรับผิดชอบไม่รับผิดชอบเหมือนกัน แต่อยู่ที่เจตนาใจ

เจตนาทางโลก ถ้าไม่มีเจตนา ทำอะไรสิ่งใดไป โลกเขาไม่เอาความผิดได้นะ เพราะทำ ความผิดโดยพลั้งเพลอ ไม่มีเจตนา ยกโทษให้ได้ แต่ขณะที่ว่าเราไม่มีเจตนา ในเรื่องของกรรม เรา ไม่เข้าใจมัน เราทำได้เต็มที่เลยนะ อย่างเช่นฟันไฟ ถ้าเราไม่เข้าใจว่าร้อน เราจะจับได้เต็มที่ไม่มีเต็ม มือเลย แต่ถ้าเราเข้าใจว่าฟันไฟนั้นร้อน เราจะเอาสิ่งใด เราต้องจับมัน ต้องมีเครื่องมือเอาเข้าไปจับ เขา เข้าไปทำให้เป็นประโยชน์

เห็นไหม ความเข้าใจ ถ้าความเข้าใจของกรรม มันเห็นสภาวะกรรมแบบนั้น มันรู้สิ่งใด สิ่ง ใดสิ่งทีโลกเขาว่ามีรสชาติ มีความต้องการของเขา เราสละออกๆ เป็นพรหมจรรย์ แล้วมันจืดๆ คำ ว่า “จืด” จืดไปทำไม มันมีจืด จืดชืด เราจะเอาอย่างนั้นหรือ มันต้องมีรสมีชาติสิ มีรสชาติของเรา

ถ้าศีล ๕ ศีล ๘ พรหมจรรย์เริ่มเกิด เริ่มเข้ามาแล้ว เริ่มเข้ามาสิ่งนี้ให้เนกขัมมบารมี ให้แยก ออกไปๆ สิ่งที่แยกออกไป พลังงานนั้นเป็นพลังงานของเขาโคดๆ เลย ไม่มีการสะสม ไม่มีการ กระทบกระทั่งแล้ว นี่มันละเอียดเข้ามาๆ ใจ ถ้าละเอียดเข้าไปจะไปเห็นสภาวะแบบนั้น ถ้าสภาวะ แบบนั้นมันต้องมีสติเข้าไป

สติ มันถึงว่า มีสติ ปัญญา มหาสติ มหาปัญญา แล้วมีสติปัญญาอัตโนมัติ ปัญญาที่ละเอียด เข้าไป มันถึงเข้าไปจับสิ่งนี้ได้

วัตถุสิ่งของต่างๆ ของหยาบก็ใช้วัตถุหยาบๆ เข้าไปจับ ของละเอียดต้องใช้ใจของละเอียดเข้าไป จับ ปัญญาที่เหมือนกัน ละเอียดเข้าไปเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป สิ่งทีเข้าไปจับ นี่ปรากฏการณ์ ธรรมชาติ สิ่งนี้เป็นธรรมชาติทั้งหมด แต่ปรากฏการณ์ธรรมชาติอย่างนี้ใครเป็นคนแสวงหาได้ ถ้า คนแสวงหาได้ต้องเริ่มจากว่ามีความเชื่อศรัทธา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านพูดไว้ในกาลามสูตร “อย่าให้เชื่อแม้แต่องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าพูด อย่าเชื่ออะไรทั้งหมด อย่าให้เชื่อทั้งหมด” แต่มีศรัทธาความเชื่อ ศรัทธา คือเปิดกว้างในการพิสูจน์ใจ ไม่ใช่ศรัทธาความเชื่อในทฤษฎีนั้น

แต่ถ้าเราพิสูจน์ของเราขึ้นมาในทฤษฎีนั้น มันจะเป็นปัจจัยตั้งของเราจากใจขึ้นมา นี่ ปัญญา มันเกิดอย่างนี้ไง เกิดจากการที่เราค้นคว้าเราขึ้นมา ถ้ามีศรัทธาความเชื่อมันก็ย้อนกลับไป ที่ จริตนิสัย ย้อนไปที่อำนาจวาสนา ความเชื่อของคนมันมีความเชื่ออย่างหยาบๆ ความเชื่ออย่าง

ละเอียด เชื่ออย่างไร เชื่อวิทยาศาสตร์มันเชื่อทางวัตถุ เชื่อทางนามธรรมมันเป็น
ความเชื่อของจิต

ความเชื่อของจิตย้อนกลับเข้ามาถึงจิต จิตพิสูจน์ได้ไหม ถ้าพิสูจน์ได้ โอปนียโก ย้อนกลับ
มา ย้อนกลับมา ย้อนกลับมาดูความรู้สึกของเรา ถ้าเรารู้สึก เรารู้สึกของเราได้ เราจับความรู้สึกของ
เราได้ ความรู้สึกอันนี้มันมีอยู่ทุกๆ คน

โลก เกิดมาทุกคน ปราภฏการณ์ของธรรมชาติ เขามีของเขาเป็นโลกหนึ่ง จักรวาลอันหนึ่ง
แต่ปราภฏการณ์ของสิ่งมีชีวิตเป็นพันๆ ล้านนะ จิตใจดวงหนึ่งก็ปราภฏการณ์อันหนึ่ง มันเป็น
เจ้าวิภูจักร มันเป็นสิ่งที่เวียนตายเวียนเกิด ทุกดวงใจ ทุกชีวิตมีค่าเท่ากันทั้งหมด เพราะมีหัวใจนี้
ปราภฏการณ์อันนี้เกิดตลอดเวลา แต่ไม่มีใครสามารถไปค้นคว้าปราภฏการณ์อันนี้จากหัวใจอัน
นั้นได้ ถ้าปัญญานี้เกิดขึ้นมามันค้นคว้าปราภฏการณ์จากหัวใจได้ จักรวาลเกิดจากตรงนี้ ทุกสิ่งทุก
อย่างเกิดจากตรงนี้ แล้วตรงนี้ดับลงไปแล้วจักรวาลมันเป็นธรรมชาติของมัน มันเป็นวัตถุอันหนึ่ง

นี่แม้แต่ในวิภฏะมันก็เป็นจักรวาล เป็นวิภฏะอันหนึ่ง แล้วปราภฏการณ์อันนี้จิตสัมผัสเข้าไป
ไปแล้วมันไปเกิดไปตายในสภาวะแบบนั้น แล้วมันทำลายปราภฏการณ์ของศูนย์กลางของ
จักรวาล ทำลายจักรวาลอันนี้หมด แล้วว่าสิ่งนี้มีอยู่ ความละเอียดอ่อนนี้มีอยู่ ปราภฏการณ์อันนี้
สำคัญมาก ปราภฏการณ์ธรรมชาติเป็นเรื่องของเขาละ แล้วเราก็ตื่นไปทางโลก ถ้าปราภฏการณ์เรา
ศึกษา เราใคร่ครวญ แล้วเราพิสูจน์ของเรา มันจะเป็นการรับรู้ทางจักรวาล นี่คือปัญญาของโลกเขา
เราต้องต่อสู้กันด้วยปัญญา เพราะโลกนี้ต้องเอาปัญญาสู้กัน แต่ปัญญาทางโลกมันก็ทำให้ชีวิตนี้
เวียนตายเวียนเกิด

แต่ปัญญาภายใน มันจะย้อน มันจะควักออกมาให้ใครเห็นได้ มันเป็นปัญญาของปัจเจกตั้ง
มันเป็นปัญญาจากภายใน มันจะออกมาเป็นสมมุติไม่ได้ มันเป็นเรื่องของวิทยาศาสตร์ไม่ได้
วิทยาศาสตร์มันเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิต พิสูจน์ทางจิตแล้วใจดวงนั้นรู้จากใจดวงนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอก วางไว้ที่นี้ พระไตรปิฎกนี้เป็นเหตุทั้งหมดเลย
เป็นทฤษฎีเครื่องดำเนินทั้งหมด แต่ผลของใจดวงนั้นไม่สามารถเอามาได้เพราะมันเป็นสมมุติ ถ้า
ตั้งขึ้นมาว่าต้องเป็นอย่างนี้แล้วมันจะมีประเด็นเดียว แล้วมีการโต้เถียงกัน เพราะสิ่งที่เข้าถึงมันมี
ทางเข้าไปถึงได้หลายทาง แต่ว่าถึงตรงนั้นแล้วต้องเหมือนกัน ต้องเหมือนกันคือต้องไปจับจุด
กลางของจักรวาลนั้น จุดกลางของปราภฏการณ์นั้น ปราภฏการณ์นั้นไม่มีสิ่งใดที่จะจับเคลื่อนมัน

ไปได้จนหมดเลย แต่มีพลังงานเย็น พลังงานที่มีอยู่ แล้วพลังงานนี้ไม่ขับเคลื่อนไป นี่คือสิ้นสุดของกระบวนการของธรรมชาติอันนี้ไง นี่ปรากฏการณ์ธรรมชาติในหัวใจสำคัญมาก

มองจากปรากฏการณ์ภายนอกเขามีความเคลื่อนไหวไป มันก็เห็นอันหนึ่ง มันก็เป็นสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์อันหนึ่ง แต่ถ้าปรากฏการณ์ของหัวใจ ใครเจอขึ้นมาจะ มันจะมหัศจรรย์กว่านั้น ทำให้เราคลายสิ่งยึดมั่นถือมั่นในหัวใจทั้งหมด พลังงานขับเคลื่อนที่ใจต้องเกิดต้องตายที่ต้องไปอีก มันคลายออกทั้งหมด พลังงานนี้เป็นพลังงานบริสุทธิ์ พลังงานที่มีชีวิต

พลังงานใดๆ ก็แล้วแต่ ใช้แล้วต้องหมดไป พลังงานนี้ใช้ไม่มีวันหมด มันมีชีวิต มันจะสืบทอดของมันตลอดไป มันจะเป็นอนันตกาลตลอดไป จากใจดวงที่ว่าจะต้องเกิดต้องตายดวงนี้ ทำแล้วต้องเกิดต้องตาย ต้องมีสถานะของมัน แต่อันนี้มันไม่มีสถานะของมัน มันต้องเกิดต้องตายในตัวมันเอง เห็นไหม มันถึงไม่เกิดไม่ตายอีกเลย เอวัง